

Text > ALBA PÉREZ va néixer a Girona. Ha d'agrair a la seva família els centenars de contes explicats i llegits vora el llit, sense els quals probablement mai hauria iniciat el seu camí per l'escriptura. També és gràcies a l'impuls d'altres persones que es va apuntar a l'Aula d'escriptura de l'Escola Municipal d'Humanitats de Girona. Ho considera una bona decisió.

Víctimes

Compten trets en veu alta. Un, dos, tres... com les setmanes que fa que és morta la mare. Cinquanta... seixanta; com els dies d'ençà que va marxar el pare.

Ell arriba fins al número cent; la seva germana s'adorm abans. Són deu més que la nit anterior; senyal que s'acosten. No queda gaire temps.

L'endemà diu a la seva germana que és hora de marxar: que reculli el que vulgui endur-se i busqui dues cordes fortes; lligades als tiradors, els ajudaran a estirar un carro que ja fa temps que està abandonat: el cavall se'l va emportar el pare. Ella obeeix amb alegria infantil; creu que els arbres que envolten la granja són l'única frontera que els separa de la família que els queda, un breu camí de retorn a la vida abans de la guerra.

Mentre la seva germana es distreu a la casa, ell s'ha d'ocupar dels conills. Quan obre la porta de la gàbia, les bestioles es trepitgen les unes a les altres fins a amuntegar-se en una cantonada, intentant fugir. El conill més gran tindrà per tomba la cassola, i la resta, el clot que ha cavat rere l'estable, a quatre passos de l'herba de mil fulles que va plantar el pare l'any passat. En tocar les fulles, a la seva germana li va quedar la pell envermellida, de resultes de l'efecte urticant que tenen. Se li va curar molt a poc a poc, tot i els remeis i els petons de la mare. Des d'aleshores que no s'hi apropa.

Mirar la planta és endinsar-se en els records i l'única cosa que cal que vagi cap al fons de tot són els animals.

Cal fer-ne via, a més, perquè pot comptar els trets mentre llença els conills al forat.

Un, dos, tres... cada cop més a prop.

Va a buscar el gall, solitari ara que no queden gallines. No és dòcil; en agafar-lo pel coll, li clava l'esperó a la mà. Després, mentre pressiona amb un dit la sang de la ferida, decideix que a la germana li dirà que s'ha fet mal amb una estella en saltar el tancat de la cabra.

A ella, l'hivern i la guerra l'han deixat amb la pell i l'os, però encara té força per amenaçar-lo amb les banyes. El ganivet ha de fer la feina; el deixa ben esquitxat de vermell. Un cop l'ha arrossegat al clot, intenta amagar les taques amb la terra humida; tot el que queda és una brutícia tanmateix delatora. La seva germana no el creu quan, asseguts tots dos a taula menjant-se el conill, li diu que ha deixat lliures els animals. Però si la veritat li fa por, no ho demostra: trencar colls, tallar-los... res que la seva germana no hagi vist abans.

No obstant, la nena creu que la mort només la pateixen els animals. Al capdavant, ell no va deixar que s'acostés al llit on agonitzava la mare. No sap quines van ser les seves últimes paraules. Tampoc no entendria que a les carreteres més enllà del arbres ja no hi ha res.

Així que, arribant la nit, deixa la seva germana cargolada sota un embolic de mantes, que no són suficients per salvar-la del fred. Va cap a l'estable; a la paret, on són clavats dos ganxos que servien per penjar el bestiar sacrificat, hi ha repenjada una escala de mà.

Al cap de poc, desperta la germana i la porta a l'estable; li diu que és per preparar el carro. Encara mig adormida, no es qüestiona res fins que veu les cordes lligades als ganxos.

El mira amb uns ulls molt oberts, carregats d'interrogants. A ell se li han assecat, juntament amb la gola, totes les excuses. Ella es posa a cridar i a ventar puntades de peu, i té treballs a fer-li pujar l'escala, i més encara a posar-li el llaç al voltant del coll. El cor li bateja amb força; se'l sent a les orelles, gairebé emmudint la fressa d'uns trets que li recorden que ha de complir amb el que va demanar la mare.

Una vegada retirada l'escala, els compta. Cinc, sis, set, vuit, nou, deu, onze, dotze... cinquanta, seixanta...

Pensava que utilitzar una corda seria millor que el ganivet. S'ha equivocat. Havent contemplat el desastre, ell es podria donar un final més fàcil, però això no seria just.

Recull l'escala i la torna a repenjar a la paret.

Com va prometre a la mare, quan arribin els soldats a la granja, no hi trobaran res viu.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.